

ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา
จังหวัดชลบุรี

THE FACTORS AFFECTING THE MANAGEMENT EFFECTIVENESS OF
HOMELESSNESS AND BEGGARS AT SRIRACHA MUNICIPALITY
IN CHONBURI PROVINCE

¹ธัญญ์เมธิน ชาญนิธิเศรษฐ์ Thanmatin Channithiset

²พิชิต รัชตพิบูลภพ Pichit Ratchatapibhunphob

^{1, 2}มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University, Thailand

Corresponding Author E-mail: pichit.ra@go.buu.ac.th

Article Received: April 04, 2025. Revised: June 17, 2025. Accepted: June 20, 2025.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน ในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี และ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลจากบุคลากรที่ปฏิบัติงานโดยตรงในการจัดการคนขอทาน ในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จำนวน 163 คน โดยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และสมการการถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน ในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านค่าใช้จ่ายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองมาคือด้านปริมาณงาน ด้านคุณภาพงาน และด้านเวลาในการปฏิบัติงาน ตามลำดับ 2) ปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงาน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน ในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์ระดับความสัมพันธ์สูงและปานกลาง และ 3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ, การจัดการคนเร่ร่อนขอทาน, เทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี

Abstract

This research aimed to 1) Investigate the level of management effectiveness of homelessness and beggars at Sriracha Municipality in Chonburi Province, 2) Investigate the relationship of factors involving personnel, budget, materials and equipment, and operational methods affecting the management effectiveness of homelessness and beggars at Sriracha Municipality in Chonburi Province, and 3) Investigate the factors involving personnel, budget, materials and equipment, and operational methods affecting the management effectiveness of homelessness and beggars at Sriracha Municipality in Chonburi Province. The study was quantitative research and used questionnaire as the tool to collect data from 163 personnel who directly responsible for operation and management of beggars at Sriracha Municipality in Chonburi Province. The data analysis consisted of statistics of frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson's Correlation Coefficient, and multiple regression equation.

The research findings revealed the following: 1) The level of management effectiveness of homelessness and beggars at Sriracha Municipality in Chonburi Province was overall the highest. The consideration of each dimension revealed that on the average expense was the highest, followed by workload, work quality, and time spent in operations respectively, 2) Factors involving personnel, budget, materials and equipment, and operational methods had positive relationship with the management effectiveness of homelessness and beggars at Sriracha Municipality in Chonburi Province with the statistical significance at the level of 0.05, with high and moderate relationship levels, and 3) Factors affecting the management effectiveness of homelessness and beggars at Sriracha Municipality in Chonburi Province consisted of personnel, budget, materials and equipment, and operational methods with the statistical significance at the level of 0.05.

Keywords: Effectiveness, Management of Homelessness and Beggars, Sriracha Municipality in Chonburi Province

บทนำ

ปัจจุบันเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นพื้นที่ที่เป็นอยู่ในโครงการเขตพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก Eastern Economic Corridor Project (EEC) และเมืองใหม่ที่น่าอยู่เป็นเมืองอัจฉริยะ (Smart City) เป็นโครงการพัฒนาพื้นที่โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อดำเนินการต่อยอดการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกซึ่งเป็นที่รู้จักกันมากกว่า 30 ปี หรือที่เรียกว่า อีสเทิร์นซีบอร์ด (Eastern Seaboard) โครงการอีอีซีมุ่งเน้นสู่การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจ 3 จังหวัด ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออก ได้แก่ ระยอง ชลบุรี และฉะเชิงเทรา อยู่ในแผนดำเนินการพัฒนาอีอีซีได้ให้ความสำคัญของการพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันออก ทั้งทางด้านกายภาพและทางสังคม เพื่อเป็นกลไกพื้นฐานที่สำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยในยุค 4.0 และ เพื่อเป็นการยกระดับและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

ทางด้านสังคมที่เกิดขึ้นมากมาย โดยเฉพาะตามหัวเมืองใหญ่ เช่น อำเภอเมืองศรีราชา เป็นต้นจึงได้มีการดำเนินการจัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล (Digital Innovation) EEC จึงเป็นศูนย์กลางในการลงทุนและพัฒนาคนด้านดิจิทัล บนพื้นที่กว่า 700 ไร่ ในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่การเป็น Digital Innovation Hub Asian ทำให้มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างมาก การพัฒนานี้ส่งผลต่อโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมซึ่งส่งผลต่อวิถีชีวิตและการใช้ชีวิตของคนในสังคม และท่ามกลางการพัฒนาทางเศรษฐกิจของโครงการ (Eastern Economic Corridor Project) ตามแผนพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกนั้น มีกลุ่มประชากรจำนวนหนึ่งที่หลุดออกจากกรอบการพัฒนา กลายมาเป็นคนเร่ร่อนขอทาน (ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ ธนาคารไทยพาณิชย์, 2561)

คนเร่ร่อนขอทาน (Homelessness & Beggar) เป็นกลุ่มคนที่ถูกจัดว่าเป็นผู้ใช้ชีวิตในที่สาธารณะ เป็นกลุ่มบุคคลที่ไร้บ้าน ไม่มีบ้านพักอาศัยเป็นของตนเอง บางกลุ่มไร้ซึ่งการประกอบสัมมาอาชีพ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรม ลักษณะและรูปแบบการดำเนินชีวิตไปวันวัน ใช้ชีวิตที่ทับซ้อนกันและ ซึ่งสามารถแบ่งประเภทออกเป็นกลุ่มหลักๆ ดังต่อไปนี้ เช่น ไม่มีบ้านพักอาศัย เร่ร่อนขอทาน ปัญหาภายในครอบครัว มีปัญหากับชีวิตตัวเอง ครอบครัวแตกแยก ติดสุรา ติดยาเสพติด ผู้ป่วยจิตเวช ผู้มีปัญหาสุขภาพ ผู้พ้นโทษออกมาจากกรมราชทัณฑ์ เรือนจำ และผู้ที่ชอบบิฮิสระในการใช้ชีวิต ซึ่งเป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ไม่แน่นอน (เหมพรพรช บุญย้อยหยัด และเพิ่มศักดิ์ มกรภิรมย์, 2555) และจากปรากฏการณ์ปัญหาคนเร่ร่อนขอทานที่เกิดขึ้นมานั้น แม้จะไม่ใช่ปัญหาที่ใหญ่หรืออยู่ในภาวะที่รุนแรง ซึ่งก็ส่งผลกระทบต่อสังคมอย่างหนึ่งโดยตรงที่สำคัญ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ปัญหาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมและชุมชนเมือง เป็นต้น ขณะเดียวกันคนกลุ่มนี้อาจตกเป็นเหยื่อของสังคมเองก็เป็นได้ในแง่ของอคติ ทำให้ถูกตีตราว่าคนเร่ร่อนขอทานเป็นต้นเหตุบ่อเกิด หรือจุดกำเนิดของปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นมากมาย เพียงเพราะสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่ได้เป็นไปตามระดับมาตรฐานของสังคม ภาพลักษณ์และข่าวสารที่นำเสนอผ่านสื่อของสื่อมวลชนเร่ร่อนขอทานนั้นจึงทำให้การถูกตีตราและกีดกันดังกล่าวมาบดบังความเป็นมนุษย์ของคนเร่ร่อนขอทาน (บุญเลิศ วิเศษปรีชา, 2552) ซึ่งกลุ่มคนเร่ร่อนขอทานส่วนใหญ่เป็นคนไร้ที่พึ่งและเป็นผู้ประสบปัญหาในสังคมไร้ที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม ขาดความมั่นคงในการดำรงชีวิต ทำให้มีมาตรฐานการดำรงชีพที่ต่ำกว่ามาตรฐานความเป็นอยู่ของบุคคลทั่วไปจึงทำให้เกิดช่องว่างทางสังคมต่อคนกลุ่มนี้อย่างชัดเจนทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับพื้นที่ที่ท้าววิจัย จากคำแถลงของนโยบายการบริหารจัดการพัฒนาเมืองศรีราชาให้สอดคล้องกับนโยบายของอีอีซี (Eastern Economic Corridor Project) โดยนายกเทศมนตรีเมืองศรีราชานายฉัตรชัย ทิมกระจ่าง วันพฤหัสบดีที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช 2564 กล่าววิสัยทัศน์ (Vision) ว่า “เมืองศรีราชา ต้องเป็นเมืองน่าอยู่ เมืองน่าเที่ยว ต้องเป็นเมืองที่มีความปลอดภัยในการดำรงชีวิต” (Smart City Model and Comfort Zone) โดยมีการดำเนินการบริหารจัดการโดยมีการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการด้านการพัฒนาเมืองศรีราชา แบ่งออกเป็น 4 ด้าน เพื่อที่จะเชื่อมโยงสอดคล้องต่อเนื่องเป็นกระบวนการสู่การดำเนินการพัฒนาเมืองศรีราชา (Siracha Development Policy) เพื่อให้ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองศรีราชามีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุข (Quality of Life) มีความเท่าเทียมกันทางสังคม (Social Equality) คุณภาพด้านความเป็นอยู่ (Being Equality) และมีความสามารถ (Ability) ในด้านการแข่งขันทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม มีความปลอดภัยในชีวิต (Safe in Life) ดำรงชีวิตอย่างมีความสุขร่วมกัน (Life Together Happily) ซึ่งจะเป็นการสร้างให้เกิดความเป็นเอกภาพของเมืองและชุมชนโดยการบริหารราชการอย่างโปร่งใส ยุติธรรม ผสมผสานแนวคิด แบบองค์รวมด้วยการนำหลักการบริหารจัดการที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล (Good

Governance) และทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาทุกขั้นตอนภายใต้หลักการ “เมืองศรีราชาเมืองน่าอยู่เมืองน่าเที่ยว” โดยในปัจจุบัน เทศบาลเมืองศรีราชาเป็นสถานที่พักผ่อน และท่องเที่ยวของชาวไทยและต่างชาติ โดยสัปดาห์ละประมาณ 15,000 คน ซึ่งเป็นการนำรายได้มาสู่ท้องถิ่นอย่างมาก ยังไม่นับรวมประชากรชาวญี่ปุ่น ที่มาอาศัยในเทศบาลเมืองศรีราชา ถึง 6,500 - 6,800 คน (เทศบาลเมืองศรีราชา, 2564) ดังนั้น การที่มีคนเร่ร่อนขอทานเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองศรีราชาย่อมส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยว การอยู่อาศัย ระบบเศรษฐกิจ ระบบบริหารจัดการเมือง รวมถึงไม่สอดคล้องต่อนโยบายการบริหารจัดการของผู้บริหารเทศบาลเมืองศรีราชา

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พ.ศ. 2557 มาตรา 15 ได้กำหนดให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สนับสนุนให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การสาธารณประโยชน์ องค์การสวัสดิการชุมชน องค์การภาคเอกชนอื่น สถาบันศาสนา จัดให้มีการดำเนินการในลักษณะเดียวกันกับสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งหรือ มีส่วนร่วมในการให้การคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง หรือกล่าวได้ว่า องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นก็มีหน้าที่สำคัญที่ต้องให้การดูแล ช่วยเหลือและให้การคุ้มครองบุคคลเหล่านี้โดยทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนปัจจัยในการดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีศักดิ์ศรีและมีความเท่าเทียมกัน

ดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เพื่อให้เทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี สามารถที่จะดำเนินการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุตามเกณฑ์เป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้น ผู้ศึกษาวิจัยจึงมีความสนใจเป็นอย่างยิ่งที่จะทำการวิจัยถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในพื้นที่บริหารจัดการของเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาเป็นแนวทางเพื่อดำเนินการวางแผนเพื่อการบริหารจัดการและดำเนินการแก้ไขปัญหาซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กรในการจัดการปัญหาและเพื่อการวางแผนพัฒนา ปรับปรุงงานและการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนต่อไปในอนาคตอันใกล้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน ในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษารังนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรที่ปฏิบัติงานโดยตรงในการจัดการคนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จำนวน 163 คน (งานธุรการบุคคล โดยเป็นข้อมูล ณ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2567) โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มงาน ดังต่อไปนี้ ผู้บริหาร จำนวน 5 คน เจ้าหน้าที่เทศกิจ จำนวน 12 คน เจ้าหน้าที่ฝ่ายป้องกันสาธารณสุข จำนวน 30 คน เจ้าหน้าที่ปกครองอำเภอศรีราชา จำนวน 10 คน ผู้นำชุมชนทั้ง 13 ชุมชน

ซึ่งเป็นตัวแทนชุมชน จำนวน 106 คน และในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมด จำนวน 163 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับด้านปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนงาน และระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงาน ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับประสิทธิภาพต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ประกอบไปด้วย คุณภาพของงาน ปริมาณของงาน เวลา และค่าใช้จ่าย โดยตอนที่ 2-4 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert's Scale) กำหนดการให้เป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด (5) มาก (4) ปานกลาง (3) น้อย (2) และน้อยที่สุด (1) และส่วนที่ 4 คำถามเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ เป็นคำถามปลายเปิด (Open Ended)

2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือทั้งในด้านความตรง (Validity) โดยขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ความชัดเจน ความเหมาะสม โดยให้คะแนนตามเกณฑ์ แล้วนำผลคะแนนในแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence--IOC) ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) รวมทุกข้อคำถามมีค่าเท่ากับ 0.99 โดยค่า IOC อยู่ในช่วง 0.50 – 1.00 สรุปว่า แบบสอบถามสามารถใช้เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไปได้ จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามดังกล่าวไปทดลองใช้ (Try-Out) กับบุคลากรเทศบาลบางพระ จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยสูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นรวมทุกข้อคำถามมีค่าเท่ากับ 0.950 ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์คุณภาพของเครื่องมือที่ควรจะมีค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.70 ขึ้นไป แสดงว่าข้อคำถามมีความน่าเชื่อถือในระดับสูง ดังนั้น สามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้เริ่มดำเนินการโดยติดต่อเทศบาลเมืองศรีราชา และดำเนินการประสานงานกับผู้นำชุมชนทั้ง 13 ชุมชน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการขอข้อมูลเกี่ยวกับบุคลากรที่ปฏิบัติงานในการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จากนั้นจัดเตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนบุคลากร พร้อมกำหนดเวลาการขอรับแบบสอบถามคืนภายใน 30 วัน เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนจะทำการตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนของแบบสอบถาม และทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์โดยสถิติเชิงพรรณนา ด้วยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายถึงข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถาม

4.2 การวิเคราะห์โดยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistic) เพื่อทดสอบสมมติฐานสถิติที่ใช้ด้วยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน ในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี
ปัจจัยบริหารในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าปัจจัยบริหารทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านวัสดุอุปกรณ์ รองมาคือด้านงบประมาณ ด้านปฏิบัติงาน และด้านบุคลากร ตามลำดับ ดังในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยบริหารในภาพรวม

ปัจจัยบริหารในภาพรวม		ระดับความคิดเห็น (n = 163)		
		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.	ด้านบุคลากร	4.33	0.52	มากที่สุด
2.	ด้านงบประมาณ	4.48	0.48	มากที่สุด
3.	ด้านวัสดุอุปกรณ์	4.52	0.52	มากที่สุด
4.	ด้านปฏิบัติงาน	4.40	0.52	มากที่สุด
ภาพรวม		4.43	0.38	มากที่สุด

บุคลากร มีความคิดเห็นต่อระดับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน ในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านค่าใช้จ่าย รองมาคือด้านปริมาณงาน ด้านคุณภาพงาน และด้านเวลาในการปฏิบัติงานตามลำดับ ดังในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีในภาพรวม

ประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี		ระดับประสิทธิผล (n = 163)		
		$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1.	ด้านคุณภาพงาน	4.41	0.56	มากที่สุด
2.	ด้านปริมาณงาน	4.42	0.58	มากที่สุด
3.	ด้านเวลาในการปฏิบัติงาน	4.40	0.62	มากที่สุด
4.	ด้านค่าใช้จ่าย	4.57	0.55	มากที่สุด
ภาพรวม		4.45	0.47	มากที่สุด

2. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านงบประมาณ ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ และปัจจัยด้านวิธีปฏิบัติงาน กับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่าปัจจัยบริหารทุกด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้โดยมีความสัมพันธ์ระดับความสัมพันธ์สูง และระดับปานกลาง ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบริหารกับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานใน
เขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีโดยภาพรวม

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	Y
ด้านบุคลากร (X ₁)	1.00	0.473**	0.394**	0.456**	0.524**
ด้านงบประมาณ (X ₂)		1.00	0.404**	0.333**	0.463**
ด้านวัสดุอุปกรณ์ (X ₃)			1.00	0.426**	0.489**
ด้านวิธีปฏิบัติงาน (X ₄)				1.00	0.492**
ประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน (Y)					1.00

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. ปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า

3.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยภาพรวม พบว่า ปัจจัยบริหารทุกด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงาน ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านคุณภาพของงาน พบว่า ตัวแปรปัจจัยบริหาร 1 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านคุณภาพของงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะที่ ด้านงบประมาณ ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ และปัจจัยด้านวิธีปฏิบัติงาน ไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านคุณภาพของงาน

3.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านปริมาณของงาน พบว่า ตัวแปรปัจจัยบริหาร 3 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ และปัจจัยด้านวิธีปฏิบัติงาน ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านปริมาณของงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะที่ ด้านงบประมาณ ไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านปริมาณของงาน

3.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านเวลา พบว่า ตัวแปรปัจจัยบริหาร 3 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ และปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านเวลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะที่ ปัจจัยด้านวิธีปฏิบัติงาน ไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านเวลา

3.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านค่าใช้จ่าย พบว่า ปัจจัยบริหารทุกด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุ

อุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงาน ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านค่าใช้จ่าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รายละเอียดดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สรุปผลการวิเคราะห์สถิติด้วยสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ปัจจัยบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผล	ประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน				
	ภาพรวม	คุณภาพของงาน	ปริมาณของงาน	เวลา	ค่าใช้จ่าย
ด้านบุคลากร (X_1)	✓	✓	✓	✓	✓
ด้านงบประมาณ (X_2)	✓	✓	✗	✓	✓
ด้านวัสดุอุปกรณ์ (X_3)	✓	✗	✓	✓	✓
ด้านวิธีปฏิบัติงาน (X_4)	✓	✗	✓	✗	✓

หมายเหตุ : ✓ ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญ
 ✗ ไม่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พบผลการวิจัยสำคัญที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาระดับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีอยู่ ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านค่าใช้จ่าย รองมาคือด้านปริมาณงาน ด้านคุณภาพงาน และด้านเวลาในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับการวิจัยของภมร ชันธหัตถ์ (2565) ที่พบว่า ประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของพนักงานเทศบาลตำบลบางชะแยง อำเภอเมืองปทุมธานี พบว่าประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของพนักงานเทศบาลตำบลบางชะแยง อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานีพบว่า โดยภาพรวมมีประสิทธิผลอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับการวิจัยของธีระสา อยู่โต (2565) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง พบว่า ระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีพบว่า ปัจจัยบริหารทุกด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ปัจจัยด้านงบประมาณ ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ และปัจจัยด้านวิธีปฏิบัติงาน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรีโดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยมีความสัมพันธ์ระดับความสัมพันธ์สูง สอดคล้องกับการวิจัยของธีระสา อยู่โต (2565) ที่พบว่า ปัจจัยโดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง และสอดคล้องกับการวิจัยของพิชญ์สินี พันธุ์ณี (2563) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของบุคลากรเทศบาลเมืองจันทบุรี คือ ปัจจัยด้านรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของบุคลากรเทศบาลเมืองจันทบุรี

3. ผลการศึกษาปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า ตัวแปร

ปัจจัยด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงานส่งผลต่อประสิทธิภาพต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่าปัจจัยบริหารทั้งหมดนี้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดประสิทธิภาพของการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน โดยหากมีการพัฒนาปัจจัยเหล่านี้ให้มีประสิทธิภาพและสามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ได้ดียิ่งขึ้น ก็จะส่งผลให้การจัดการคนเร่ร่อนขอทานในพื้นที่ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเช่นกัน สอดคล้องกับการวิจัยของมณีนี ลัมปะวงศ์ (2553) ที่พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี คือ บุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดที่มีอยู่ไม่เหมาะสมกับจำนวนเด็กและเยาวชนซึ่งมีจำนวนมาก

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นการนำปัจจัยบริหารทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านวิธีปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา และมีผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิภาพในการดำเนินงาน โดยการบริหารจัดการที่ดีในแต่ละด้าน จะช่วยให้การจัดการคนเร่ร่อนขอทานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา มีดังนี้

1. ด้านบุคลากร การพัฒนาบุคลากรเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน เนื่องจากบุคลากรเป็นผู้มีบทบาทโดยตรงในการดำเนินการในการจัดการปัญหานี้ จำเป็นต้องมีการฝึกอบรมบุคลากรเพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจในระเบียบ ข้อบังคับ และวิธีการปฏิบัติงานในการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน รวมถึงทักษะการสื่อสารและการแก้ไขปัญหา นอกจากนี้ ควรส่งเสริมให้บุคลากรมีความกระตือรือร้นและมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน โดยการจัดกิจกรรมที่สร้างแรงจูงใจในการทำงานและเสริมสร้างทักษะการสื่อสารระหว่างบุคลากรและผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการเพิ่มจำนวนบุคลากรให้เหมาะสมกับขนาดของปัญหาด้วยการจัดหาผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ด้านงบประมาณ งบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลโดยตรงต่อการดำเนินงานในทุกด้านของการจัดการคนเร่ร่อนขอทาน การจัดสรรงบประมาณให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพถือเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญ โดยควรจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เช่น การดูแลสวัสดิการ การสร้างโครงการฝึกอาชีพ และการดูแลสุขภาพของคนเร่ร่อนขอทาน การตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณอย่างโปร่งใสและเป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องจะช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในการดำเนินงานและป้องกันการทุจริต นอกจากนี้ การระดมทุนจากแหล่งอื่นๆ เช่น ภาครัฐหรือภาคเอกชนก็เป็นทางเลือกที่ช่วยเสริมสร้างความพร้อมด้านงบประมาณในการดำเนินงาน

3. ด้านวัสดุอุปกรณ์ การมีวัสดุอุปกรณ์ที่เพียงพอและมีคุณภาพดีเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนให้การจัดการคนเร่ร่อนขอทานดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การจัดหาเครื่องมือในการปฏิบัติงานและอุปกรณ์ที่เหมาะสมในการดูแลคนเร่ร่อนขอทาน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ควรเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ในพื้นที่ เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการได้อย่างทันเวลา นอกจากนี้ การมีระบบการบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์อย่างมีประสิทธิภาพจะช่วยให้วัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นคงสภาพดีและพร้อมใช้งานในทุกสถานการณ์

4. ด้านวิธีปฏิบัติงาน วิธีปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพถือเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเพิ่มประสิทธิผล การจัดการคนเร่ร่อนขอทาน การปรับปรุงกระบวนการทำงานให้มีความชัดเจนและเหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีระเบียบและตอบสนองต่อปัญหาได้อย่างรวดเร็ว การพัฒนาเทคโนโลยีในการติดตามและจัดการข้อมูล นอกจากนี้ การประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องก็เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนสามารถเพิ่มความสำเร็จในการจัดการปัญหานี้ได้อย่างยั่งยืน ดังในภาพที่ 1

ประสิทธิผลต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี
1. บุคลากร การเพิ่มบุคลากรที่เพียงพอ/การฝึกอบรมและพัฒนาความรู้/การเสริมสร้างความกระตือรือร้น
2. งบประมาณ การจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสม/การตรวจสอบและโปร่งใสในการใช้จ่าย/การเพิ่มแหล่งทุนจากภาครัฐและเอกชน
3. วัสดุอุปกรณ์ การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพและเพียงพอ/การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ให้ทันสถานการณ์
4. วิธีปฏิบัติงาน การปรับปรุงกระบวนการทำงาน/การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง/ การประเมินผลและปรับปรุงการทำงานอย่างต่อเนื่อง

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

- ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้
 - จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยบริหารด้านบุคลากร พบว่า ปัจจัยที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ บุคลากรในองค์กรมีเพียงพอต่อการจัดการคนเร่ร่อนขอทานหรือกล่าวได้ว่าจำนวนบุคลากรในองค์กร ที่รับผิดชอบในเรื่องนี้อาจยังไม่เพียงพอหรือไม่สอดคล้องกับปริมาณงานที่ต้องดูแล ฉะนั้น เทศบาลควรมีการเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่รับผิดชอบในการจัดการคนเร่ร่อนขอทานให้เพียงพอต่อปริมาณงานที่มีอยู่ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยอาจใช้ความร่วมมือจากชาวบ้านเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการ
 - จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยบริหารด้านงบประมาณ พบว่า ปัจจัยที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ งบประมาณที่ใช้ในการปฏิบัติงานได้รับการจัดสรรสนับสนุนอย่างพอเพียงต่อการดำเนินงาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงข้อจำกัดในการจัดสรรทรัพยากรทางการเงินที่เพียงพอสำหรับการแก้ไขปัญหาคนเร่ร่อนขอทานในพื้นที่ ฉะนั้น เทศบาลควรมีการพิจารณาเพิ่มงบประมาณโดยอาจมีการร่วมมือกับองค์กรภาคประชาสังคมที่ทำงานเกี่ยวกับการช่วยเหลือคนไร้บ้าน เพื่อแบ่งเบาภาระการใช้จ่ายและเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงแหล่งทุนซึ่งเป็นภาคเอกชนที่สนใจร่วมมือในการช่วยเหลือคนเร่ร่อน
 - จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยบริหารด้านวัสดุอุปกรณ์ พบว่า ปัจจัยที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ ขั้นตอนและระยะเวลาในการจัดหาวัสดุไม่รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ ซึ่งอาจทำให้การตอบสนองต่อสถานการณ์หรือการช่วยเหลือคนเร่ร่อนขอทานอาจไม่ทันเวลาในบางกรณี ฉะนั้น ควรมีการปรับปรุง

กระบวนการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ให้สามารถตอบสนองต่อเหตุการณ์ฉุกเฉินได้ทันทั่วทั้งที่ เช่น การจัดเตรียมคลังวัสดุสำหรับการจัดการคนเร่ร่อน หรือการร่วมมือกับองค์กรภายนอก หรือภาคเอกชนที่สามารถจัดหาวัสดุได้อย่างรวดเร็วเพื่อช่วยจัดหาวัสดุในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน

1.4 จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยบริหารด้านวิธีปฏิบัติงาน พบว่า ปัจจัยที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ หน่วยงานมีการชี้แจงขั้นตอนของนโยบาย กฎหมาย ระเบียบ และวิธีการจัดการคนเร่ร่อน ขอดานแก่ผู้ปฏิบัติงานไม่ตรงตามขั้นตอนหรือไม่ละเอียดครบถ้วน ซึ่งอาจส่งผลให้การดำเนินงานอาจขาดความชัดเจนและอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการปฏิบัติการ ฉะนั้น หน่วยงานควรมีการฝึกอบรมหรือสัมมนาให้แก่ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีปฏิบัติตามนโยบายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการอัปเดตข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับใหม่ ๆ ที่อาจมีผลต่อการดำเนินงาน และมีการตรวจสอบและติดตามการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้มั่นใจว่าทุกขั้นตอนถูกดำเนินการตามนโยบายและระเบียบอย่างถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ตัวแปรในการศึกษานี้สามารถใช้ทำนายหรือพยากรณ์ประสิทธิผลการจัดการคนเร่ร่อนขอดานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ได้ร้อยละ 54.3 ซึ่งที่เหลือนำมาจากปัจจัยอื่นที่ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ ฉะนั้น การศึกษาครั้งต่อไป ควรเลือกตัวแปรอื่นที่อาจมีผลประสิทธิผลการจัดการคนเร่ร่อนขอดาน มาใช้ในการศึกษาเพื่อให้ได้ผลที่มีความหลากหลายต่อการนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายต่อไป

2.1 การศึกษาครั้งต่อไปควรทำการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลในการจัดการคนเร่ร่อนขอดานในเขตเทศบาลเมืองศรีราชากับเขตเทศบาลอื่นๆ หรือในพื้นที่ต่างๆ ที่มีลักษณะการจัดการที่แตกต่างกันเพื่อหาแนวทางที่ดีที่สุดที่สามารถนำมาปรับใช้ในพื้นที่อื่นๆ ได้

เอกสารอ้างอิง

- เทศบาลเมืองศรีราชา. (2564). คำแถลงนโยบายของนายฉัตรชัย ทิมกระจ่าง นายกเทศมนตรีเมืองศรีราชา. แหล่งที่มา <https://www.srirachacity.go.th/news-detail?hd=11&id=5590> สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2566.
- ธีระสา อยุโต. (2565). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญเลิศ วิเศษปรีชา. (2552). โลกของคนไร้บ้าน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.
- พิชญ์สินี พันธุ์มณี. (2563). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของบุคลากรเทศบาลเมืองจันทบุรี. การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พิชญ์ญา วัฒนรังสรรค์. (2558). การเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพนักงานโรงแรมระดับ 4 ดาว ย่านสยามสแควร์. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ภมร ชันธหัตถ์. (2565). ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพนักงานเทศบาลตำบลบางชะแยง อำเภอเมืองปทุมธานี. วารสารมหาจุฬานาครทรรค์, 9(5), 15-30.

- มณี ลิ้มปะวงค์. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ ธนาการไทยพาณิชย์. (2561). เจาะลึกอุตสาหกรรมเด่นขึ้นรับโครงการ. แหล่งที่มา https://www.scbec.com/th/detail/file/product/4424/-eybkxjz5u2/sight_EEC_2018-0215.pdf สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2566.
- เหมพรรษ บุญย้อยหยัด และเพิ่มศักดิ์ มกราภิรมย์. (2555). สิทธิมนุษยชนกับกระบวนการต่อสู้ของคนไร้บ้านในเขตพระนคร. วารสารปาริชาติ, 25(3), 1-10.